

ten till den 3 december generade oss inte alls. Vintern förblev oss bevågen och inte en enda storm plågade oss med sina moln av stoft och flygande sand.

Vi följa samma välsignade fåra som hittills. Den faller mot sydväst, i vår vägs riktning, har en ständigt växlande bredd mellan 40 och 120 m., 3 m. höga terrasser på sidorna där också ödsliga, vittrade kullar och kammar resa sig. Höjden över havet är här 1,120 m., 300 m. högre än Lop-nor.

Ett dödsrike omger oss, inte ett djur, inte ett spår, ej skallen av någon gammal vildkamel som dragit sig hit för att dö i ensamhet. Någon enda gång står en förtorkad tuva i en fåra. Den förefaller död, men äger kanske latent en gnista av liv, som låter den leva upp för några veckor efter en lokal regnskur.

I SSO kan man urskilja tre bergskammar, av vilka den närmaste, som är helt låg, begränsar den dalgång vi följa, under det att den bortersta förefaller rätt betydlig och avtecknar sig i en svag och lätt fjärrton; sannolikt är denna den yttersta randkedjan i söder av Pei-shans bergssystem. Längre fram skär vår dal genom klippor av mörkgrå porfyr. Där dessa blivit söndersprängda av frosten äro brottytorna friska, ej sköra och vittrade. Vår kurs går sedan slingrande mellan små svarta åsar, en labyrint av kullar, fåror och pass. Här anstå starkt uppkrossade finkorniga gneiser jämte finkornig amfibolit.

Fjärran i söder skönja vi svag som en aning, en ökenvision, konturen av en bergskedja med snö på kam-